

Lélekzet

Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2016/2. szám - Pünkösd

„Jöjj, égi szent láng, Szentlélek Isten!” Pünkösd lelke

Különleges ünnep köszönt ránk újra. Pünkösd van. Korunk embere tud-e kezdeni valamit a Lélek érkező erejével? Más kor és más világ ez.

Mi a realitások talaján állunk. Annyi mindenre kell szembenéznünk, annyi mindenre kell odafigyelni. Spiritualitás, lelkeség – ez már túllép rajtunk, a mi lehetőségeinken.

Jézus eljött közénk, megszületett, élte életét, adta Isten csodáit, szeretetét, ajándékait. A láthatót, a láthatatlant és a hihetőt. Meghalt. Feltámadt. Visszatért az Atyához. Mi ez a te olvasatodban: sikertörténet, győzelem, kudarcélmény, vereség? Dönthetsz erről a kimondott szóban, gondolkodásodban, hitedben, életszemléletedben, életviteledben.

És akkor, Jézus mennybemenetele után tíz nappal lett pünkösd ott Jeruzsálemben. Átéltető, felforgató, megmozdító, csodát hozó, közösséget teremtő, egységet formáló. Isten Lelke vitte véghez, akit Jézus kitöltött az Atyától, hogy megmutassa és megtapasztalhatóvá tegye minden kor minden embere számára befogadhatóan Isten ajándékozó kegyelmét és szeretetét.

Átélted-e már ott legbelül a szívedben, hogy a Szentlélek befogadása ma is az egyetlen lehetőség? Engedj helyet neki az életedben! Kérd: Jöjj, légy része az életemnek – hogy része lehess átformáló, lelkesítő, megelevenítő hatalmának, a *szentlelkes* életnek!

Isten ott is tud utat készíteni számodra, ahol látszólag nincs is út.

Áldott pünkösd a miénk!

Kis János

Jöjj, égi szent láng, Szentlélek Isten, Hű támasz minden ínségben, Kit trónusáról jó Atyánk És Jézus Krisztus küld hozzánk, Jöjj, Vigasztaló, Szentlélek Isten!

Jöjj, égi szent láng, Szentlélek Isten, Igédet éltesd szívünkben! Hogy lelkünk teljék meg veled, Mert akkor lángol és szeret: Jöjj, Vigasztaló, Szentlélek Isten!

Jöjj, égi szent láng, Szentlélek Isten, Növelj a hitben szüntelen, Mert nálad nélkül nincsen itt A Krisztust Úrnak valló hit. Jöjj, Vigasztaló, Szentlélek Isten!

Jöjj, égi szent láng, Szentlélek Isten, Tarts mindhalálig hűségben, Hogy éltünk téged hirdessen, S megálljunk végig győztesen! Jöjj, Vigasztaló, Szentlélek Isten!

Jöjj, égi szent láng, Szentlélek Isten, Ne hagyj a végső órán sem! S mi áldva mondunk éneket Most és a mennyben is neked, Ó, Vigasztaló, Szentlélek Isten!

Evangélikus Énekeskönyv, 239. ének

Az ünnep igéi

Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel - mondja a Seregek Ura. (Zak 4,6)

Simon Péter így felelt: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. (Mt 16,16)

Konfirmáció 2016

Idén is a húsvét ünnepe utáni első vasárnapon – azaz április 3-án – tartottuk gyülekezetünkben a konfirmációt. A kis csapat sikeresen teljesítette a feladatot, s már nagyon készülnek a nyári táborra. Most *Hódi Barnabást*, *Nagy Laurát* és *Szűcs Vandát*, a Kecskeméti Corvin Mátyás Általános Iskola tanulóit faggatom erről a napról, az előzményekről és a jövőről.

– *Milyenek képzeltétek el a konfirmációt?*

Laura: Azt hittem, hogy egy kis szűk körben fogunk válaszolni a kérdésekre a lelkészekkel négy szemközt ülve.

Vanda: Először nagyon nehéznek gondoltam, féltem, hogy nem fogom tudni a helyes választ.

Barnabás: Azt hittem, hogy nagyon nehéz lesz, és háttal fogunk ülni.

– *Milyen volt az ünnepi istentisztelet?*

Laura: Nagyon jó volt, de nem tetszett benne, hogy minket figyelt mindenki.

Vanda: Először féltem, de miután válaszoltam az első kérdésre, megnyugodtam.

Barnabás: Nekem nagyon tetszett, élveztem.

– *Nehéz volt a felkészülés?*

Laura: Olyan sokat nem szenvedtem vele, könnyen megtanultam a válaszokat.

Vanda: Nem volt nehéz, a válaszokat gyorsan meg tudtam tanulni.

Barnabás: Csak az elején szenvedtem, később azonban már jól ment.

– *Augusztusban tartottunk egy konfirmációs napot. Hogyan éltétek meg?*

Laura: Összeismerkedtünk a többiekkel, jót játszottunk, sokat nevtünk. Nekem nagyon nagy élmény volt.

Vanda: Először nem ismertem a csoport nagy részét, a végére megismertem mindenkivel. Szuper volt.

Barnabás: Mindenkit megismertünk és összehaverkodtunk.

– *Milyen volt a csapat?*

Laura: Nagyon kedves mindenki, sokat nevtünk együtt, a végére pedig egészen öszzeszesztünk.

Vanda: A csoportban nagy volt a csapatszellem, jó volt, hogy a vizsga előtt jól megismertem őket. Nagyon várom már a közös táborozást.

Barnabás: Szerintem nagyon kedvesek és viccesek.

– *Hiányozni fognak a többiek?*

Laura: Nagyon sajnálom, hogy a csapat szétszéled.

Vanda: Igen, de most, hogy vége van, legalább van mire várnom, hiszen konfirmandus táborunk lesz júniusban.

Barnabás: Kár, hogy csak nyár elején fogunk találkozni, de az biztosan nagyon jó lesz.

Fülöp Anna

Mi értelme a konfirmációnak?

Egyházunkban az a szokás, hogy a gyermekeket 12 éves korban hívjuk konfirmálni. Ez a latin eredetű szó megerősítést jelent: annak tudatos megerősítését, ami a keresztségben történt velünk. Egykor szüleink és keresztszüleink döntése alapján részesültünk a keresztségben, a konfirmációval viszont azt fejezzük ki, hogy megismertük egyházunk alapvető tanítását, és saját elhatározásunkból is Isten gyermekei akarunk lenni.

Elég érettek vagyunk-e ehhez a döntéshez 12 évesen? Jó-e az, hogy az egyházban ilyen fiatalon már felnőttnek tekintik a megkonfirmáltakat, és lehetővé teszik számukra az úrvacsoravétel lehetőségét?

Vannak felekezetek, ahol már a keresztségnél is feltétel a személyes megtérés. Vannak evangélikus gyülekezetek, ahol azért emelik meg a konfirmációs életkort, mert nagyobb komolyságot, elkötelezettséget remélnék a fiataloktól, míg mások szerint még a kamaszkor előtt kell elültetni bennük az alapokat.

Kérdések, érvek bőségesen vannak e témában. S a gyülekezetben személyes tapasztalatunk is.

Pár hónapja az ifjúsági órán a konfirmáció volt a téma. Az apropót az adta, hogy egyik ifiünk keresztlőjére kezdtünk el készülni, ami – ha nem gyermekkorban történik – konfirmáció is egyben. A jelenlévőktől azt kértem, hogy gondoljanak vissza az egy-két, esetleg több éve történt konfirmációjukra, s egy kis papírra írják le azt, ami eszükbe jut. Mi az, ami jó volt a konfirmációban?

Meglepődtem, mennyi minden rákerült a konfirmációval kapcsolatos fontos emlékek listájára. A tőserdei tábori élmények, az ajándékba kapott Szentírás, az áldó ige, a bocsánatkérő beszéd, a Bibliára tett kézzel elmondott vallástétel, az első úrvacsora, a közösséghez tartozás...

„Komolyan gondoltuk a válaszokat” – mondja az a fiú, aki, jól emlékszem, annyira komolytalannak látszott akkoriban. „Jó volt visszontlátni a képünket a gyülekezeti falinaptáron” – említi egy másik fiatal. „Eszembe jutott a konfirmációs ígém, amikor egy bizonyos helyzetbe kerültem” – idézi fel az egyik lány.

Időről időre ott térdelnek ők is – családtagjakkal vagy nélkülük – az úrvacsorai oltárnál. Olvassák az *Útmutatót*, melynek igéi olykor biztatást adnak számukra, máskor kérdéseket vetnek fel bennük. S lelkesen támogatják keresztlőre – s egyben konfirmációra – készülő 15 éves társukat...

Persze vannak, akik – ahogy egyesek mondják – „lekonfirmálnak”, és eltűnnek gyülekezetünkől. Azért, mert 12 évesen nem voltak elég érettek? Nem tudom. De azt tudom, hogy azokért, akiknek az életében Isten a konfirmáció kapcsán elindított valamit, hálásak lehetünk!

Hulej Enikő

Gyerekszáj

A Tízparancsolatot tanuljuk a kis harmadik osztályosokkal:

A gyerek kérdez:

- Mi az, hogy paráználkodni?
- A házastársaknak hűségesnek kell lenniük egymáshoz.
- Akkor nekem ez csak *Kilencparancsolat*...

A lelkész kérdez:

- Mit jelent a felebarát szó?
- Olyat, aki csak félig barát...

Konfirmandusoknál:

- A gyónásnak két része van. Az egyik az, hogy elfogadjuk bűneinket... (*Heylesen: Az egyik az, hogy megvalljuk bűneinket, a másik az, hogy elfogadjuk a bűnbocsánatot.*)

„Sok nyelv – egy lélek” A kerületi missziói nap margójára

Életem első kerületi missziói napja után hazafelé megkérdezték tőlem a többiek, hogyan éreztem magam, mi volt az első benyomásom. Abban a pillanatban még olyan sok érzés, élmény, gondolat forgott a fejemben, hogy hirtelen nem is tudtam, mit is mondhatnék, így csak egy sablonos „köszönöm, jól éreztem magam” választ hagytam el a szám.

Ha most, néhány nappal később kellene összefoglalnom, milyen érzést váltott ki belőlem a találkozó, akkor azt felelném: most már tudom, mi hiányzott eddig az életemből! Egy olyan közösséghez – ha úgy tetszik: nagy családhoz – tartozni, amelyben nyitott szívvel, szeretettel fogadnak, figyelnek rám, gondoskodnak rólam. Akikkel együtt gondolkodhatunk, cselekedhetünk, és akikkel közösen élhetünk át olyan jól szervezett, gazdag programokkal, remek előadókkal, érdekes témákkal fűszerezett alkalmakat, mint amilyen ez a május 7-i, kiskőrösi családi missziói nap is volt.

„Sok nyelv – egy lélek” – ezzel a gondolattal kezdődött a közös úrvacsorás istentisztelet, mely erősítette bennem a közösséghez tartozás érzését. Szívet melengető volt számomra az a pillanat, amikor *Gáncs Péter* püspök úr meggyújtotta a lélek lángját, hogy vezessen bennünket ezen a napon. Szükségem is volt egy kis égi segítségre, hiszen nehéz volt eldönteni, melyik lehetőséget válasszam a további programok színvonalas kínálatából. Választásom arra az alkalomra esett, melyben képet alkothattam arról, hogyan, milyen módon vehetek részt a gyülekezet építésében. A *Süveges Gergő* vezette beszélgetés segített abban, hogy egyfajta önismeretként végiggondoljam, hogyan jutottam el eddig, és miként szeretném folytatni az utamat.

Néhány évvel ezelőtt felnőttként, a munkahelyemen történt fenntartóváltás kapcsán kerül-

tem közelebbi kapcsolatba a katolikus egyházzal. Nem igazán tudtam, hogyan kell viselkednem, mit várnak el tőlem, és hogy képes leszek-e megfelelni ezeknek a kihívásoknak. De abban biztos voltam, hogy jó kezekbe kerültem. Az idő múlásával kezdetemre otthonosabban érezni magam ebben a közegben, de valami még mindig hiányzott, nem éreztem elég elhivatottnak magam ahhoz, hogy szorosabbra fűzzem ezt a kapcsolatot. Arra gondoltam, talán mégsem ez az én utam. De Isten másként rendelte, sőt ma már azt gondolom, hogy a Szentlélek vezetett és munkálkodott bennem!

Egy ideje dédelgettem magamban a gondolatot, hogy újra kórusban énekeljek. Mikor tudomásomra jutott, hogy az evangélikus gyülekezet énekkarát *Oroszné Tornyai Lilla* személyében olyasvalaki vezeti, akit főiskolás koromból ismerek és tisztetek, ráadásul családom evangélikus múlttal rendelkezik, elhatároztam, hogy teszek egy próbát és jelentkezem a karvezetőnél. Olyan barátságos, kedves és szeretetteljes fogadtatásban volt részem, ami azt sugallta, a legjobb helyen járok.

Fontossá vált számomra, hogy jobban megismerjem ennek a közösségnek az életét. Ellátogattam az istentiszteletre, megismerkedtem lelkészeinkkel, ami meghatározó változást hozott az életemben. Éreztem, hogy erősödik hitem és elköteleződéselem. Otthon éreztem magam egy nagy család tagjaként, mintha mindig is ide tartoztam volna. Kezdtém megérteni a korábbi beszélgetések tartalmát az isteni meghívásról. Utólag visszatekintve azt gondolom, folyamatosan kaptam a meghívást, de csak most kerültem hallótávolságba, szükségem volt a közösség kölcsönös szeretetére, bátorítására. A karácsonyi confirmációm tette kerek

egésszé hálámat azért a kegyelemért, amit azóta érzek, hogy beléptem a lelkeszi hivatal ajtaján.

A kiskőrösi missziói nap minden pillanata, átélt élménye gazdagított, elmélyített elköteleződésben, hitemben, ismereteimben, tapasztalataimban. És a nap méltó befejezőseként nemcsak a szívünkben érezhettük a

Szentlélek lángjának fényét és melegét, de ki saját gyertyáját meggyújtva a közös lángból otthonába, szerettei közé is magával vihetted ezt a felemelő érzést.

Köszönöm, hogy részese lehettem ennek a napnak! Erős vár a mi Istenünk!

Kárpáti Gabriella

Cantate et labora!

Szubjektív gondolatok arról, miért jó énekkarra járni

Kell a nőnek kimenő? címmel hirdettek pályázatot a www.terezanyu.hu oldalon néhány hónappal ezelőtt. A kérdés – mely valójában szerintem egyáltalán nem kérdés, hiszen férfiaknak és nőknek, felnőtteknek és gyerekeknek egyaránt szükségük van/lenne rendszeres *kimenőre*, elvonulásra, hobbira, önálló időtöltésre – bennem is elindított egy gondolatmenetet. Miközben a saját pályaművem írásához sorra vettem, mi jelenti (vagy jelentené) számomra a teljes, felhőtlen kikapcsolódást, arra jutottam, az én életemben most az olvasás mellett a gyülekezetünk *Glória* énekkarában való tagság jelenti ezt.

Hogy miért? A kóruspróbákon minden idegyszámmal a karvezető, *Oroszné Tornyai Lilla* instrukcióira, a helyes hangképzésre, levegővételre, a szöveg megfelelő artikulációjára, a többi szóval való összhangra figyelek. Mindez pont akkora koncentrációt kíván, ami még nem terhes, ellenben megakadályozza, hogy „fejben” máshol legyek, gondolatban bevásárló listát írjak, az otthon rám váró tennivalókon vagy épp a vacsorán töprengjek. Keddenként késő délután abban a bő egy-másfél órában megszűnik számomra a külvilág, és belefeledkezek az éneklésbe.

Az *Evangélikus Élet* magazin március 20-i számában egy kétoldalas összeállítás olvasható a gyülekezeti éneklés fontosságáról. (A cikk – „9 indok: miért énekeljünk régi keresztény énekeket?” címmel – az interneten

is megtalálható a <http://kotoszo.blog.hu> oldalon.)

Ennek mintájára én is hadd sorakoztassak fel néhány érvet a kóruséneklés mellett: kortól, nemtől, állóképességtől függetlenül bárki üzheti, ráadásul drága felszerelésre sincs hozzá szüksége. A karvezető – mint egy jó edző – segít észrevenni és kijavítani az apróbb hamisságokat, tartani a tempót, megugrani a magas hangokat és nem leejteni az alacsonyakat. Másokkal együtt énekelni erőt, tartást ad – nem csak a hangunknak. És amit egyedül a zuhany alatt dúdolgatva elképzeltetetlen megélni: a közösség, az összetartozás érzése, öröme hatja át a próbákat.

Cantate vasárnapján – április 24-én – templomunk adott otthont annak a zenés áhítatnak, amely a reformáció jövőre esedékes ötszázadik évfordulójára hívta fel a figyelmet. Az alkalmon a baptista és a református kórusok, valamint a protestáns egyházak kamarakórusa mellett énekkarunk is szolgált, de a csúcspontot, a katarzist egyértelműen az egyesített kórus megszólalásai jelentették. Az én hátam is beleborsózott, amikor nem tizedmagammal, hanem egy majd nyolcvan-száz fős közösség tagjaként dicsérhettem az Urat.

Mert neki éneklünk, a templom és a lelkeszi hivatal falai között egyaránt – és Lillának köszönhetően ez nem „másodlagos” szempont: minden próbát imával indít, és lehetőség szerint valamilyen lelki, áhítatos könyv-

ből való felolvasással zár.

Amikor a már említett pályázat kapcsán törtém a fejem, sokadszorra kólintott fejbe a felismerés. Hogy is mondják a bencések? *Ora et labora*, azaz imádkozzál és dolgozzál! Milyen fontos a sorrend! Nem akkor kell az Úrhoz fordulnom, amikor már nincs

más lehetőségem, és nem akkor kell pihenőt beiktatnom, amikor már kihajtottam magam teljesen. Előbb töltekezni kell, tőle kell segítséget, állhatatosságot kérnem, így lesz erőm a rám bízott feladatok elvégzéséhez.

S miért ne imádkozhatnék énekelve?

Vitális Judit

Rejtvény

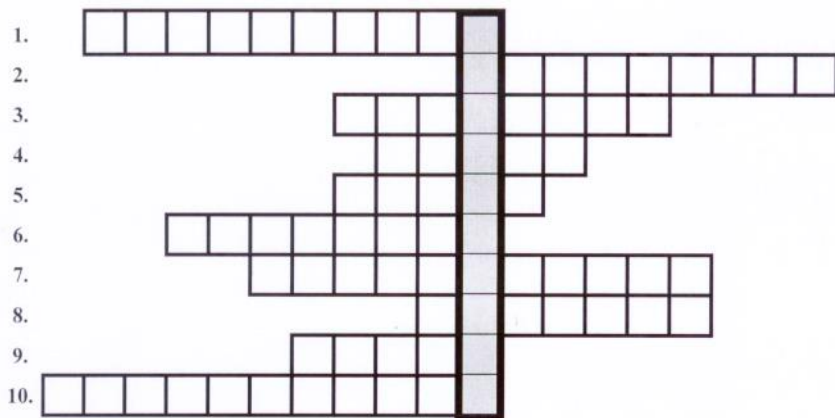
Olvassuk el a következő igéket:

1Móz 11,1-9; Jn 14-15; ApCsel 2; Gal 5,16-26

1. Az első pünkösd helyszíne
2. Ebben is részt vesznek a keresztyének
3. Jézus megígéri az ő érkezését
4. Háromezren térnek meg az ő igehirdetésének hatására
5. Isten itt zavarta össze a nyelveket
6. Pál a Szentlélek gyümölcseként említi

Tanévzáró istentiszteletünket június 19-én (vasárnap) 10 órai kezdettel tartjuk.
Szeretettel várunk mindenkit!

7. A Szentlélek érkezésekor mintha ezek lennének láthatók
8. Az egyház születésnapjának ünnepe
9. Jézus feltámadása és a Szentlélek érkezése között eltelt napok száma
10. A Szentlélektől kapott erővel tesznek bizonyosságot az Úr Jézusról

Megfejtés: _____ ?

E kérdés merül fel az emberekben pünkösdkor.

Lélekzet - A Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2016/2. szám - Pünkösd

Szerkesztő: Hulej Enikő. Olvasószerkesztő: Zsolczainé Vitális Judit.

Lelkészi Hivatal címe: 6000 Kecskemét, Arany János u. 1. Telefon: 76/323-506; mobil: 20/824-3391; e-mail: janos.kis@lutheran.hu; hulejeniko@gmail.com. Honlap: <http://kecskemet.lutheran.hu>

Soli Deo Gloria közhasznú alapítványunk adószáma: 19049498-1-03

Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035